Ой чому ж ти не так світиш,
та ясне красне сонечко,
Як світило колись мені в зеленім садочку,
Як сидів я між рідними на травиці,
А край мене голубчики — братця та сестриці?
Ой чому ж ти, та сонечко, в далекій чужині
Не поглянеш, як дивилось,
мов янгол від бога, —
А тепера позираєш, як вдовиця вбога?
Вітрець гудів тихесенько, шушукало листя;
Здавалося, що прилітав наш дідусь за вістю:
Ой чи живі, чи здорові його милі внуки?
Бо не стерпів він із нами довгої розлуки.
І травиця-зелениця, мов хвиля, хитнулась;
То бабуся до унуків своїх навернулась:
Чи всі, чи всі здоровенькі, унуки маленькі?
Не стерпіла, не бачивши вона їх давненько.
Ізрадувавсь дідусенько на садочок красний
І нас, братів, його унуків, соколиків ясних.
Зрадувавлась бабусенька на трави шовкові
Й вас, сестриці, її внучки, мої чорноброві,
Бо садили садочок, травку вони й поливали...
Бо зростили своїх внуків вони й покохали...
"Годі йому з покійним вести розмовоньку;
Повеселім смутненько його головоньку", —
Так сказала ти, сестрице, та і заспівала;
А зо мною через тебе ненька розмовляла, —
Ненька, ненька старесенька, рідна Україна, —
І до мене промовляла, мов до свого сина!
Веселенько, жалібненько, сміється, ридає,
А серденько до матінки так і припадає.
У всіх очі, як ті зірки, так і запалали,
І до бога вже молитву за родину слали...

Чому, чому, сонце красне, як на домовині,
Світиш смутно, невесело в далекій чужині?